

ŽUPNÍ ZPRÁVY

2007-3

podzimní vydání

10.10.07

Slovo úvodem

Milé sestry, milí bratři

dostáváte do rukou poslední číslo Župních zpráv v tomto roce, jak jsem již podotkla v minulých číslech, vydáme se (můj muž a já) na delší cestu k protinožcům. Doufám, že budeme mít možnost se setkat s tamními sokoly, abych Vám pak něco o setkání napsala.

Sestry a bratři, dovolte mi již dnes se trochu ohlédnout za rokem 2007. Oproti roku loňskému to byl rok samozřejmě klidnější, ale, jak tak slyším z mnoha stran, život v tělocvičnách neustal. Jako každý rok jsme byli v Oetzu, v létě v Bürserbergu prožily děti krásný sokolský tábor, sjížděla se řeka Reuss, na podzim volejbalový turnaj v Emmenbrücke, ale také smutné události. Opustili naše řady dvě sokolky a jeden sokol.

V listopadu nás čeká cvičební neděle, příležitost si jak zacvičit, tak taky se setkat se známými sokoly a trochu si popovídat. Nezapomeňte na oslavu výročí příměří první světové války, které oslavuje Francie 10. a 11. listopadu a které se už po mnoho let zúčastňujeme i my, sokolové. Bližší informace Vám podá starosta župy, bratr Jordán.

Tento rok slavila naše tělocvičná organizace 145 let svého trvání, 17. září uplynulo 175 let od narození Miroslava Tyrše, spoluzakladatele Sokola, před 70 lety zemřel první prezident Československé republiky, T. G. Masaryk.

V červnu se konal 8. sjezd České obce sokolské. Sjezd rozhodl o konání XV. všesokolského sletu v roce 2012 a zvolil na následující tříleté volební období nové vedení ČOS. Starostou zůstal bratr Bernard, místo na náčelnickém můstku ženských složek převzala sestra Lenka Kocmichová, náčelníkem zůstal bratr Vrána.

Sestry a bratři, na říjnové valné hromadě naší župy nás čekají volby předsednictva. Všem jednotám byl rozeslán dopis, víte, kdo je ochoten dál ve vedení župy pracovat, je na Vás, abyste se porozhlídli ve svých jednotách a napsali včas své nové návrhy. Jak jsem podotkla již u minulých voleb, je hodně schopných, ale málo ochotných. Já za svou osobu chci říci, naše vedení pracuje dobře, zvládli jsme bez úhony slet, do budoucna máme hodně plánů, všichni víme, jak důležitá je pro nás číslice 8, což bude příští rok. Vzpomeneme roky 1918, 1938, 1948, 1968. Většina z nás žije v novém domově již 40 let, delší dobu, než žila v původní vlasti. Nejen sokolové v Praze připravují různé oslavy, ale také my se sejdem, abychom vzpomněli a taky oslavili. Vedení naší župy potřebuje podporu nás všech, snažme se svými návrhy a aktivní účastí na společných akcích pomoci, čtete Župní zprávy, pište své dojmy, pošlete mi, co se kde děje, abych to včas mohla dát na vědomí. Všem je nám známo „kde stanutí, tam smrt“, ani vyšší věk většiny z nás by nám neměl zabránit aktivně v Sokole pracovat, hlavně pak se snažit vyburcovat ke cvičení a spolupráci mladší generace. Jak je to v jedné pohádce? Když postupně předáme vesla naší sokolské lodičky mladším, budou veslovat dál a nezatvrdneme v nějakém přístavu (no, úplně to tak není, ale nějak podobně).

Sestry a bratři, je sice teprve říjen, je brzy Vám všem přát vše nejlepší do dalšího roku, takže Vám všem přeji hezký podzim, těším se na Vaše dojmy ze cvičební neděle, které napíšete do lednových ŽZ. A nezapomeňte v prosinci objednat lístky na sokolské plesy, tanec je velmi dobrý pohyb pro všechny a ještě k tomu příjemný, pokud máme partnera, který nám nešlape po palcích a taky máme příležitost vyvětrat smokingy a plesové róby.

Všechny srdečně zdravím.

Eva Svobodová, redaktorka ŽZ

Kalendář akcí župy Švýcarské a jednot

kdy	kdo	co	přihláška/info
04.11.07	Župa	Cvičební neděle	ses. B. Jordan
08.12.07	Sokol Baden	Mikuláš	J. Schifferle
26.01.08		32. Ples ve Wettingen	ses. T. Vičková, tel.: 056-222 66 63
20.10.07	Sokol Lucern	Prohlídka NEAT, Faido	Lída
17.11.07		Hrátky s Majkou	Majka
08.12.07		Mikuláš	
Červen 08	Župa Ještědská	Slet pod Ještědem v Liberci	ses. B. Jordan

Adresa župy Švýcarské: Frau Dagmar Berg, Obstgartenweg 11, 5040 Schöftland

Župa

Slovo náčelnice

Letní sokolský tábor je v mnohém stále stejný a přece je každý rok jiný. Letos to byly pohádkové bytosti, které od 20. do 29. července zaplnily chatu Alpilu, před chatou postavily stany a ještě potřebovaly pět pokojů v hotelu Burtschahof. Vodníci, víly, princezny, zvířátka, čarodějnice a čarodějové, piráti, námořníci, tanečnice, čerti, v Bürserbergu se sešel pestrý pohádkový svět.

Při putování z pohádky do pohádky všichni pilně sportovali a podle svého výkonu dostali každý večer pohádkovou odměnu – korálky, které ztratila princezna na bále. Pět družstev plnilo mnoho úkolů celotáborové hry. Stavba obranné věže, hadí běh, večerní hledání bludiček, luštění morzeovky, na závěr hledání pokladu a osvobození princezny. Musím prozradit, že políbit spící princeznu /trochu přestárlou/ byl pro hrdinné rytíře velký problém. V táborové olympiádě získávali jednotlivci body v atletice, gymnastice, plavání nebo střelení penalty. A samozřejmě se každý den bodoval pořádek na

v netradičních sportech jako např. pokojích. Dovedete si představit, že to se moc nelíbilo.

Letošní pěkné počasí nám dovolilo hodně vandrovat. Nejdříve odpolední výstup na Loischkopf, pak celodenní výlet k Lünersee. Čtyřhodinový vandr kolem jezera zvládlo i celé páte družstvo čtyřletých a pětiletých předškoláků. Ti zdatnější se vydali na ledovec Scheesaplana, vrátili se k poslední lanovce řádně unaveni, ale spokojeni se svým výkonem. Před koncem tábora se ještě vydali všichni vandrovánichtví na Mondspitz, typickou horu nad Bürserbergem. Kolem Alpily jsou velmi pěkné i krátké vycházky, k sýrárně, ke Kneipstelle, k lyžařské lanovce, ty jsme zvládli během tábora několikrát.

Ke každé pohádce patří také bál. My jsme měli maškarní bál v Alpíle, masky byly na diskotéce v hotelu, dokonce při přebírání diplomů se jídelna změnila v pohádkovou síň. Jen k táboráku žádné masky nepřišly, bylo by u ohně škoda těch pěkných kostýmů. Zato každé družstvo předvádělo nějaké řemeslo a nechyběly ani buřty na opékání.

Letní tábor se po všech stánkách vydařil. Děti i vedoucí si odvezli z tábora stejná trička, do konce tábora bylo hotové CD s fotografiemi, k dorozumění sloužila bez problémů čeština, němčina a francouzština. Tábor se dětem líbil, dospělí nešetřili pochvalou. Planina Dunza v Bürserbergu je ideální pro různorodou sportovní činnost, ubytování v Alpíle je komfortní, Radim a Jarkové v kuchyni se o nás příkladně starali, vedoucí Jana, Vláďa, Pavel, Marcel, Luděk, Zdeněk připravili výborný táborový program. Spuštěním sokolské vlajky letošní letní tábor skončil, příští rok ji prvního srpna před Alpílou opět vztyčíme. Tradice může

pokračovat.

Na internetové adrese: www.sokol.ch /obrazová galerie /tábor 07 najdete mnoho fotografií.

Beatrice Jordan

Ohlasy k táboru

Milí Jordánovi,
chtěla jsem Vám psát, ale Vy jste mne předstihli, takže mám nyní více důvodů, ale ten největší je, že Vám chci moc a moc poděkovat za sebe a za (jméno nečitelné) za krásný tábor. Prohlížíme spolu fotky, za které také děkujeme a vykládá mi, co a jak a kde. A v pátek mu došly nálepky od Vás. Vaše nasazení je neocenitelné a máme Vás za to rádi a děkujeme za vše!!!. Mějte se moc pěkně a snad zase někde a někdy na viděnou.

Jana Stejskal-Kuttelwascher a Jan

Hezký pozdrav z Písku a poděkování za svého zmuka, kterému byl umožněn krásný prázdninový pobyt v Bürserbergu.

Tuto pěknou fotku poslal br. A. Kuneš z Písku.

Sokol-Cup 2007

“Díky za super výlet a sportovní pohodu. Nabral jsem tam spoustu pozitivní energie“ takto výstižně popsal jeden z českých účastníků letošního volejbalového turnaje jeho neopakovatelnou atmosféru. Výlety patří

k doprovodnému programu turnaje a ty se letos díky nádhernému podzimnímu počasí opravdu vydařily. Na startovní listině turnaje se objevila nová jména. Je vidět, že neúnavná práce organizátorů turnaje, manželů Jordánových, nese svoje ovoce. Sokol Cup 2007 byl zahájen v sobotu zápasy juniorek. Dvě česká družstva přijela podle výroků trenérů “oťukávat terén” a s úrovní zápasů byli velice spokojeni. Hlavní cenu si odnesly již podruhé juniorky BVT Luzern, jehož barvy hájí i dvě Jordánovy vnučky, Barbi a Gaby. Vítězný pohár v kategorii žen vybojovalo družstvo Sokol Skvrňany A, v kategorii mužů to byli hoši z VBC Willisau.

Podtrženo a sečteno, Sokol Cup 2007 umožnil volejbalistům 18 družstev sehrát často velice napínavé zápasy a vnímat společného sportovního ducha, kde řeč nehraje žádnou roli.

Lída Čarnecká, Sokol Lucern

Při společné večeři se na mne obrátila jedna z vnuček a s palcem ruky nahoru mi povídá: *“Dědo, ten turnaj byl špice!”* Taková slova potěší nejen každého, kdo něco organizuje, proto, jak jsou řečena a také, že přicházejí z více stran. Nejen od mladých, ale i od dospělých, kteří se zúčastnili 17. ročníku Sokol Cup v Lucernu.

Zde musím poděkovat vedení odboru sportu ČOS bratrům Ulrychovi a Spálenému za pomoc juniorským družstvům. Bylo by hezké, kdybychom mohli přivítat v příštím roce další sokolské juniorky a nejenom dvě družstva, ale aspoň čtyři. Při podpoře mládí sice není jisté, jak se investice vrátí, jsou to však nutné kroky pro zajišťování budoucnosti. To vše musí být. Ani dobrý sedlák neví jaká bude úroda, když na podzim zaseje. Je třeba očekávat pouze to dobré.

I když v zákulisí ještě není 17. ročník uzavřen, je otevřena nová stránka a zajišťuje se již potřebné zázemí pro ročník 18., naplánovaný na začátek září roku 2008. Věřím, že odbor sportu opět podpoří juniorky v jejich účasti. Letošní pole mělo 18 družstev a z mého pohledu by jich mohlo být 22 s navýšením v juniorské soutěži. Nechme se tedy překvapit, zda se to podaří v příštím roce. Závěrem bych chtěl poděkovat všem zúčastněným za sportovní zápolení a hodnotnou reprezentaci Sokola v zahraničí.

Georg Jordan, starosta sokolské župy Švýcarské

Konečné pořadí:

Ženy

1. Sokol Plzeň - Skvrňany A
2. Mustangové Praha
3. BTV Luzern
4. KTV Neuenkirch
5. Sokol Plzeň 3A
6. Sokol Praha Jinonice
7. Sokol Plzeň 3B
8. Sokol Plzeň - Skvrňany B

Muži

1. VBC Willisau
2. Mustangové Praha
3. LK Zug
4. Volley Emmen Nord
5. Sokol Praha Jinonice

Juniorky

1. BTV Luzern A
2. VBC Kőniz
3. Sokol Šternberk
4. BTV Luzern B
5. Sokol Praha Nusle

Náčelnice informuje

Na leden příštího roku se připravuje základní školení pro cvičitele 1. třídy. Zájemci hlase se u náčelnice.

Beatrice Jordan

Ze sokolských jednot

Sokol Baden

Výlet Sokola Baden do Tessinu

Přihlásilo se nás tolik, že to minibus nepobral. 26 účastníků včetně přespolních. Tři obsazená auta jela zvlášť. Ve 14.30 onoho 20. září jsme vyjeli, domluvený sraz v Locarnu (Muralto), hotel Gottardo. Den byl příliš krásný, než aby na Gotthardu bylo možno odolat cestě přes průsmyk. Teufelsbrücke ještě není v Tessinu, ale za podívání stojí. Dá se říci, že stojíme v muzeu pod širým nebem dopravy ze severu na jih (německý jednoduší výraz Freilichtmuseum mi chybí). Stará soumarská stezka, která překračuje po zmíněném dáblově mostě divokou průrvu Reussy, a moderní silnice, která se vine k průsmyku odvážnými serpentinami, tunely a mosty. Dvě cesty z různých časů se tu motají dohromady, stařícký, jistě mnohokrát opravovaný mostek, nad ním most současného věku a otvor tunelu ve skále. Co ovšem vidět nemůžeme, je železniční, dnes už také muzejní tunel a dálnice tam někde hluboko pod námi. Gotthard, po staletí symbol neprůchodné přehrady mezi dvěma světy, je proděravěný současností. Za pozornost stojí ještě něco jiného. Opodál je umístěna malůvka, která představuje, jak na čertově mostku se bajonety navzájem popichují, zapichují a házejí do hlubiny francouzští a ruští vojákové. Rusům tehdy velel generál Suvorov, jehož krajané zde později zakoupili od Švýcarska kousek pozemku a vytesali na skále veliký relief na památku vojevůdce, který ve svých 70 letech přešel v r. 1791 několik graubündenských průsmyků, nikoliv jako průkopník turismu, nýbrž jako psanec, klíčující se svou armádou před dotírajícími francouzskými vojsky.

Slovanský velebratr nikdy nešetřil ochotou, přiložit ve střední Evropě ruku k dílu, když z toho koukala nějaká prebenda. I když tenkrát sem tam nějaký voják se domů nevrátil, co na tom. Jich mnoho.

Ale my jedeme do Tessinu! Tak honem. Airolo, Bellinzona, ještě kousek, tady už je Muralto a škvíra do dvora hotelu. A rychle ubytování, radost i skřípění zubů, 26 lidí uvést do stavu ubytovací blaženosti je nesnadné. A společná večeře s pohledem na měsíc nad jezerem, a první den končil

Druhý den bylo opět počasí bez kazu. Na programu je údolí Maggia, jedna ze zvláštností Tessinu. Je vlastně nesnadno hovořit o různých zvláštnostech Tessinu, celý kanton je jedna veliká zvláštnost. Vstoupit do údolí Maggia, to je jako vejít z volného prostranství do ponuré chodby, kde po obou stranách visí závěsy, které postupně rozhrnujeme. Přísné, strmé stráně, vodorovných linií tu moc není. Samé svislice. Slunce šlehne o polednách do údolí a brzo zase pospíchá se schovat za vysoký západní obzor. Míjíme nemocnici v hlubokém stínu. Málo vhodná léčebna pro trdnomyšlné. V obci Prato odkládáme bus a auta. Každá obec v údolí, každé stavení je hodné pohledu. Je pozoruhodné, jaká majestátní stavení se vyskytují v tomto odlehlém světě. Stojíme před malým medicéjským palácem, do kterého před staletími uprchla mocná rodina před morem. Musel to být velký strach, utíkat až do tohoto koutu! Ale teď tu žádný mor není, jsou tu milá, veselá stavení, lahodící oku. Obdivujeme střešní krytiny, tvořené z plochých kamenů. Krov musí být spolehlivě dimenzován, kdyby povolil, kamenná střecha by pod sebou pohřbila vše živé. Staré dřevěné sýpky a seníky mají svíslé nosné trámy přerušené kruhovými kamennými deskami. Něco podobného můžeme vidět v horských oblastech Wallisu a Engadinu. „Rattenplatten“ mají zabránit myším v pronikání do horního patra. I hospoda je tu. Dlouho tu neprodáváme. Náš cíl je Fusio, obec na konci sjízdné silnice, 40 km od ústí řeky. Cesta do Fusio se vymyká představě obyvatele rovinatého kraje. Silnice je v nesčetných vlásečkách vtěsaná do stráně, zdola je vidět jenom zábradlí jakoby nalepené ve svahu. Vychutnali jsme výstup poštovním autobusem a nestačili jsme se divit. Autobus se před vlásečkou přimkne k vnějšímu okraji silnice, potom se stočí do klubička, vznikne dojem, že řidič si vidí na zadní číslo, čelo autobusu olízne kruhovou zeď zatáčky, někdy to nestačí, musí se couvnout a točit znovu. Cestující, sedící u okna na straně od svahu dělají dobře, když netrpí závratí. Když se autobus plížil obcemi, nesměli obyvatelé domů vystřít nos. Přišli by o něj. A když jsme zastavili ve Fusio, byl řidič odměněn potleskem jako pilot, kterému se podařilo přistát bez podvozku.

Tak tedy jsme ve Fusio, 1260 m vysoko. Dominantní kostel, domy a zákoutí, přitahující oči a objektivu aparátu, i hospoda tu je, jak jinak. Ovšem my máme ještě jiný cíl. Východně od silnice se vracíme po turistické cestě do obce Mogno.

Kdysi tu sněhová lavina odnesla místní kostelík a holé místo volalo po řešení. Po dlouhém a rozpačitém dohadování byl pověřen veleznámý švýcarský architekt

Mario Botta, aby zde vybudoval stánek boží dle svých představ. Vzpomněl jsem na jiného švýcarského velmistra moderních staveb, Corbussiera. Zatím co jeho kostelík v Ronchamp u Belfortu sestává z různých zaoblin, stavby Maria Botty se vyznačují přísně definovanými geometrickými formami. Tuším, že věřící v Mogno měli obavu, zda Bůh se bude v Bottově chrámu Páně cítit doma. Chrámová loď je válec, šikmo skosená střecha vytváří eliptickou střechu, snížením podélné osy vzniká odtokový žlab, který při dešti svádí vodu na sadu zvonů, které pak jemně zvučí jako vzdálené harfy. Přesvědčit o tom jsme se nemohli, počasí bylo tvrdošijně slunečné. Ovšem v tomto koutě je lepší být

potichu ve slunci, než slyšet andělskou hru zvonů, doprovázenou bubnováním deště.

Také vnitřek kostela i zvonice pro zavěšení zvonů, všechno je geometricky definované. Vnější i vnitřní stěny jsou zdobeny vodorovnými pruhy, střídavě světlými a tmavě šedými. Domnívám se, že domáci se během času vyrovnali s nezvyklou formou kostela. Ze zapomenuté vsi na konci světa se stalo navštěvované poutní místo. Copak na tom záleží, zda poutníci jsou vedeni zbožností nebo excentrickou formou božího stánku. Když pokladna souhlasí, tak snad i Pán Bůh se v Mogno může cítit doma.

S duší, naplněnou zbožnými myšlenkami, jsme usedli na zídku kolem prostranství kostela a posílili se materiálně, abychom zvládli následující sestup. Cesta byla z části pohodlná, z části vhodná pro kamzíky. Občas se pokusitelně dotkla silničních zatáček, takže bylo zapotřebí silného sebezapření, držet se nadále turistické kozí stezky. Ale došli jsme! V obci Peccia byla nejenom hospoda, ale také něco jiného. Ukázalo se, že Zdeněk Roudnický, člen naší jednoty, je velice váženým spolupracovníkem zdejší školy sochařství, která pořádá kurzy pro všechny, kteří se soukromě zajímají o sochařství, modelování a opracování kamene. V objektu školy se nás ujal ředitel, pan Alex Naef, sympatický, mladistvý padesátník. Pověděl nám, jak škola vznikla, jak rostla, líčil radosti i starosti, ukázal nám učební prostory, také nový ateliér. To není jen tak obyčejný prostor, porůznu tu stojí kvádry kamenů, u stropu pojíždí jeřáb, dimenzovaný na tuny břemene. Druhý jeřáb pojíždí nad volným prostranstvím, zastřešeným průsvitnou plachtou.

Optimismus, vyzářující z projevu pana ředitele příjemně kontrastoval s přísným prostředím okolí. Dověděli jsme se, že areál školy je vybudován na pozemku, z něhož před lety smetla zemní lavina vše, co jí stálo v cestě. Překvapilo vyznání pana ředitele, že při studiích v různých místech Evropy v něm zrál odhodlání, nikdy se do rodného Švýcarska nevrátit. Po skončené exkurzi jsem se ho zeptal, jak se tedy vyrovnává s životem právě v tomto konci světa mezi strmými svahy? Prozradil mi čtyři možnosti, které takový přistěhovalec má. První z nich je propadnout trudnomyslnosti. Druhé řešení je oddat se alkoholu, třetí pak hledat cestu k Bohu. A čtvrtá možnost je nalézt v údolí Maggia smysl života. Náhodou se k tomu přitočila páně ředitelova mladičká žena, estét starých časů by řekl - způsobilně urostlý fraucimor - manžel jí vzal kolem ramen a dodal výmluvně - ona je také pátá možnost! Sympatický, moudrý muž je ten Alex Naef!

Opouštěli jsme sochařské učiliště s pocitem radostného uspokojení, že člen naší jednoty je ceněným spolupracovníkem, lektorem organizace, která se vymyká obyčejnosti doby.

Zbýval sestup k řece a vlídná cesta podél ní do Prato, kde nás čekala objednaná večeře a potom cesta po vlastní ose do Locarna. Byla už skoro tma, vyšel bachratý půlměsíc, ale nevyhoupl se nad obzorem, vykoul na nás za jednou svíslou stěnou. Svislé rozměry tu převládají. A tak skončil den druhý.

Třetí den opět do údolí Maggia, ale ne tak daleko, pouze do obce Cevio (413 m). Ze západu tu přitéká strmým údolím říčka Rovana.

Podlouhlé náměstí lemují domy, z nichž mnohé hovoří o vysoké úrovni hmotné i kulturní. Po kávové zastávce jsme nasedli do autobusu, který s námi vyjel naráz 250 m vláskami, jaké jsme poznali minulého dne. U obce Cerentino (980 m) se údolí opět dělí, autobus nás veze severní trasou do obce Bosco Gurin (1303 m). Skupina zdatných účastníků musela zredukovat program. Lanovka, která měla umožnit plánovaný přechod z Grossalp (1907 m) přes Quadrella (2137 m) do Cimalmotto (1405 m) ukončila provoz k dřívějšímu datu než bylo slíbeno.

V různých skupinách jsme stoupali do svahu směrem k horní stanici lanovky (vleku) a potěšili se pohledem shora na Bosco Gurin. Za obcí jsme potkali typického domorodce. -Buon giorno!- pozdravili jsme způsobilně. -Grüezi- utrousil muž na půl huby. Ovšem, do obce kdysi zabloudivi obyvatelé z Wallisu, němčina tu uvízla. Život, jaký tu byl před 150 lety, ukazuje místní muzeum. Obyvatelé si tehdy všechno vyráběli sami, i řadu nástrojů a jednoduchých přístrojů si museli zhotovít sami. Z civilizace sem tehdy bylo pěšky 30 km do dálky a 1300 m do výšky. Tu opravdu nezbylo, než si pomoci sám.

Pomalounku se dostavovaly pocity únavy. V restauraci u stanice autobusu jsme se všichni setkali. Autobus s námi sjížděl pomalu, až se nám zdálo příliš pomalu. Ale řidiči na takových trasách jistě ví proč.

Večer ještě trochu poznat Locarno. Na náměstí, zastaveném stoly a lavicemi, se odbývala jakási veselice, disco skupina na jevišti rozpoutala akustické peklo včetně smrdutého kouře. Nebohá kultura, neboží obyvatelé na náměstí.

Dorůstající měsíc visel nad jezerem, severní svah nad městem zářil stovkami světél.

Poslední den, v neděli, se jelo na jih, do ciziny. Ráno se

zdálo, že slunce je už trochu unavené, ale jih se nezapřel. Čím dále na jih podle jezera, tím jasněji a tepleji. Jezero jakoby konce nebralo, slušel by mu spíše název Dlouhatánské než Velké. Na italské hranici žádný zájem o nás, a tak pořád dál do města Verbania - Intra k přístavu.

Do odjezdu lodi dost času, tak copak je tu honem k vidění? Obvyklá nábrežní promenáda, méně obvyklý pomník padlým, obrovitá paní v noční košili, držící nad hlavou vavřínový věnec, prosluněná pohoda nedělního dopoledne.

A už je čas na loď, výjimečné počasí vylákalo mnoho výletníků k návštěvě Borromejských ostrovů v zátoce jezera. Jsou celkem čtyři, milánská rodina Borromeo na nich vybudovala v 17. a 18. století velkolepé zahrady. Přistáváme na Isola Madre. Ostrov není velký, nedělních obdivovatelů botanické zahrady je mnoho. Znalec květeny si přijde na své, malíř bledne závistí nad fantazií barev přírody. Borromejští nešetřili penězi, patrně jich měli dost.

U cesty si hoví dva pávi, jeden z nich bílý. Shovívavě se nechávají okukovat, vypadá to, že by se neurazili, kdyby jim někdo hodil kus rohlíku. Ale to se nehodí, blížíme se k panskému sídlu, které vévodí ostrovu. Rodina majitelů, která žije na sousedním ostrově, nasbírala po světě co se jim kde líbilo a dovezla to sem. Vzniklo tak muzeum starodávného blahobytu. Dalo by se tu pohodlně žít, stolovat, odpočívat, spát, na všechny druhy činnosti a hlavně nečinnosti by se tu našla vhodná komnata. A děti, ty by se něco nadováděly s neprehledným množstvím hraček, zdálo se mi, že holčičky by mohly převládat a všichni dohromady, děti i dospělí, by se mohli zaměstnat provozováním loutkových divadel, kterých tu je bezpočet. Sem tam figura sloužících v dobovém kostýmu jakoby oživovala mrtvý, konzervovaný svět.

A tak ven do života, na druhý ostrov. Isola Bella je o jednu zastávku lodí dále. Zatímco Isola Madre je místem rozjímání o cizokrajných rostlinách a o životě vznešené společnosti minulých časů, Isola Bella srší současným životem. Pravda, i tady je palác a za ním velkolepý park, ale zbytek ostrova, spíše ostrůvku, zaplňuje beze zbytku městečko, které v neděli praská ve švech. Úzké uličky nahoru, dolů, lákavé nabídky na všech stranách pokoušejí chuťové buňky.

Nenápadné stopy opotřebované vnímavosti se začínají projevovat. Ovšem byl by to hřích, nevyužít tak krásný den, obzvlášť, když je to náš den poslední. A tak ještě posezení u kávy na Via Superiore, uličkou podle jména nejužší ve městě, zpět do víru nábrežního života, scházíme se u můstku s tabulí Intra - 15.35 odjezd.

Na pevnině si naše organizmy, vysílené celodenním zpracováváním vizuálních dojmů, uvědomily povážlivé prázdno. V důsledku toho se vyhlásila pauza pro nezbytnou regeneraci sil, a pokud by čas zbyl, pro nahlédnutí do starého města.

Tak se stalo, podél Dlouhatánského jezera zpět do Locarna, tam naložili uschované svršky a v 19.00 vyjeli na sever k domovu.

Byl to milý, zajímavý, dobře připravený výlet. Starostovi jednoty a jeho ženě za to patří velký dík!

Jiří Kozelka, Sokol Baden

Sokol Lucern

Sjíždění řeky Reuss

Každoroční ukončení lucernských prázdnin se koná u řeky Reuss. Tak tomu bylo i 19. srpna tohoto roku. Letos přijeli vodáci nejen z Lucernu; voda a ohniště u mostu poblíž Rottenschwil přilákaly bernské, basilejské, curyšské i winterthurské sokoly a jejich přátele. K cílovému ohništi dojeli účastníci autem, vlakem a na kolách a samozřejmě po vodě, sešlo se nás 37.

Do pozdních odpoledních hodin se vznášel nad řekou družný hovor, skleničky jemně cinkaly. Někteří z nás zakončili tuto slunnou neděli na závěrečném koncertu cimbálové muziky Čechovci poblíž Basileje.

Za rok zavoláme řece opět: ahoj!

Lída Čarnecká, Sokol Lucern

Reuss – parade

Na sklonku prázdnin odmění své členy Sokol Lucern každoroční jízdou po řece Reussu. Následuje grilování. To je stručný program. Tak to funguje rok co rok...

Letos jsme se bohužel museli obejít kvůli menší dopravní nehodě bez starosty Jiřího Jordána, ale zdatně jej zastoupila jeho žena Boženka. Oheň na pečení byl obložen různými druhy masa i uzenin, všude se to hemžilo dětmi a sestra Helena Springinsfeld do toho všeho vyvolávala, že je možno jen u ní dostat smažená játra a domácí bramborový salát zdarma – podmínka je talířek. Neměla jsem s sebou talířek – ke své škodě.

Vše jsem si vynahradila, když jsem ochutnala asi polovinu kuřecích křidélků od sestry Majky Cron. Ne, že bych nečestně využila toho, že co chvíli dováděla s dětmi, ale sama mě je nabídla. Můj bílý vuřt tomu nemohl konkurovat.

My a ještě pár sester a bratrů ze Sokola Lucern, jako například starostka Jana Bachman s manželem, jsme sjeli Reuss bez větší pozornosti davů. O naprostou senzaci se i pro neznámé kolem nás postaral

Sokol Bern svými jasně růžovými plavidly. Škoda, že nevyšly fotky. (Pozn. redakce: Když nevyšly fotky, tak aspoň tato z roku 2004...)

Přemlouvali jsme je, aby si pořídili nafukovací loď české provenience jako máme my, ale ten umělecký dojem – ne, nakonec jsme museli uznat, že žádná normální loď se bernské nevyrovná.

Celý den na Reussu však patřil především dětem ze Sokola Lucern. Postaraly se tak o nejnižší věkový průměr všech podobných sokolských akcí. To se opravdu jinde ve Švýcarsku v Sokole nevidí. Starostka Jana Bachman a její tým by měli svůj recept na to, jak si pořídít takový dorost, prozradit i ostatním švýcarským jednotám.

Dobrý pozorovatel to i tak rychle odkouká. Je to srdečná, neformální atmosféra, zábava a skvěle sehraný sokolský kolektiv. Řeka, lodě nebo oheň - to všechno jsou jen dekorace – každý kdo **Reuss** zažil ví, že právě tam v Sokole Lucern tlukou ta pravá sokolská srdce. A nikdo kolem toho nemusí dělat žádný projev, stačí se podívat do dětských očí.

Poznámka:

Byla to pro mě i mnohé další sokoly bohužel i poslední příležitost, kdy jsme viděli bratra Vlčka živého, v dobré formě i náladě. Nikdo nemohl tušit, že za pár dní již nebude mezi námi. Čest jeho památce, upřímnou soustrast jeho milující rodině.

Dana Moučka, Sokol Curych

Sokol St. Gallen

Pochod „Po stopách dr. Miroslava Tyrše“

Když jsem sestře náčelnici ve čtvrtek, 30. srpna, vyslovil obavy, že bude v sobotu asi pršet, ujistila mne, že bude určitě hezky, protože si „objednala“ pěkné počasí! A opravdu to dobře dopadlo. Přšelo dva dny předtím, dva dny potom, ale v sobotu se vyjasnilo a den byl jako stvořený pro náš výlet.

Mohli jsme opět jako vloni vystoupit ve dvou skupinách (od Drei Linden a ze St. Georgen) na vrchol Freudenbergu (800 m) a pokochat se rozhledem na sluncem ozářenou krajinu. Nahore se nás sešlo celkem 10 (7 členů a 3 hosté).

Po krátkém odpočinku, během kterého sestra náčelnice připravila táborový oheň, přivítala sestra Kalivodová účastníky pochodu a předala slovo br. starostovi, který, vzhledem k tomu, že letos oslavujeme 145. výročí založení Sokola, vylíčil ve své přednášce, co založení Sokola předcházelo, jak k jeho založení došlo a jaké byly začátky sokolské činnosti během prvních 20 let až do roku 1882, kdy se konal na

Střeleckém ostrově v Praze I. sokolský slet.

Mezitím se vůně opékaných buřtů začala šířit tábořištěm a tak se všichni s chutí pustili do ugrilovaných specialit. Pak setrvali ještě v družné zábavě u táboráku až do 18 hodin, než se rozešli do svých domovů, osvěžení pobytem v krásné přírodě.

Luděk Král, Sokol St. Gallen

Žalov

12. června nás opustila naše sestra **Blanka Scheidegger-Procházková**.

Svou lásku k Sokolu zdědila po své mamince a cvičila na všech sletech v zahraničí a na dvou sletech v České republice. Budeme vzpomínat na její zářivý úsměv a její velkou ochotu pomáhat druhým.

Nezapomeneme

Sokol Bern

Dne 14. července nás opustila sestra **Anička Šmídová**, oblíbená a vážená aktivní sokolka, členka Sokola Winterthur, ve věku 102 let.

Vážené sestry a vážení bratři všech sokolských jednot ve Švýcarsku, za Vaše upřímná slova útechy a vyslovení hluboké soustrasti k úmrtí naší milované matky, tchýně, babičky a celých tělem i duchem sokolky, sestry Aničky Šmídové, dovolujeme si Vám všem touto cestou srdečně poděkovat.

Obzvláštní dík si dovolujeme vyslovit členům jednoty Sokola Winterthur a jejímu starostovi, bratru Jiřímu Řehákovi, kteří se přišli rozloučit s jejich Andulkou, jak byla naše babička v sokolské jednotě Winterthur láskyplně jmenovaná, v sokolských krojích a s praporem jednoty Sokola Winterthur, na který naše babička byla obzvláště hrdá.

S naší babičkou-sokolou nás opustila opravdu vzácná žena, která svou milou, veselou, upřímnou a srdečnou povahou si dokázala získat srdce každého z nás. Z naší babičky přímo vyzařovala upřímnost, důvěra, láska a porozumění pro každého, s kým se setkala, nebo kdo ji požádal o radu nebo o pomoc. Na naší babičku budeme jistě všichni rádi a často vzpomínat s úctou, obdivem a láskou v srdcích po dlouhá, dlouhá léta.

Česká zádušní mše za naši zesnulou babičku se bude konat v sobotu, 20. října 2007, v 18 hodin v kapli Panny Marie u kostela Svatého Ulricha, Winterthur-Rosenberg. Po české zádušní mši jste všichni srdečně zváni do velkého sálu kostela Svatého Ulricha, abychom společně ve vzpomínkách na naši zlatou babičku-sokolku uctili její památku.

Ve vzpomínkách na naši drahou zesnulou babičku a se sokolským Nazdar

Rodina Růžičkova

Dr. ing. Jaromír Vlček (23. 12. 1925 - 27. 08. 2007)

*Dojel do cíle dráhy života,
rychlým tempem, tak jak byl zvyklý žít
a jako vždy své síly přepínal,
chtěl vítězit.
Žil pro rodinu, přátele, pro práci,
pro Sokol.*

*Jeho místo u rodinného stolu zůstane prázdné,
nebude již stát pod volejbalovou sítí,
jeho kolo zůstane opuštěné.
Odešel tam, kde končí cesta všech,
zanechal pouze smutek a truchlení,
ostatní však musí žítí dál.*

Br. Vlček se narodil v Sudoměřicích na Slovácku. Od dětství však vyrůstal ve Zlíně. Zde začal cvičit v Sokole a vstoupil do skautu. Vlivem okolí byl vychován k osobní zodpovědnosti a podnikavosti. Vystudoval zde gymnázium a v roce 1950 obhájil na Vysoké škole v Brně doktorát. Jeho politický profil mu však stačil pouze k tomu, aby byl nasazen nejprve jako „Pětépák“ o pak na tři roky do dolů jako politicky nespolehlivý.

Když se mu po okupaci v roce 1968 podařilo s celou rodinou odejít do exilu ve Švýcarsku, usadil se v Emmenbrücke, kde našel práci, která ho zajímala a sice v oboru umělých vláken.

V roce 1972 byl jedním ze zakladatelů a iniciátorů Sokola Luzern. Až do roku 1995 střídal různé činné funkce ve výboru jednoty, kdy vedení jednoty předal mladším. Byl nedílnou součástí jednoty.

Prvního sletu v zahraničí se zúčastnil ve Vídni v roce 1972. Od té doby vždy patřil k aktivní části členů, ať již to byl ještě slet v Curychu, Paříži, nebo později v Praze. Zde naposledy cvičil v minulém roce s nadšením ve skladbě Ta naše písnička česká.

Jeho jméno zůstane navždy spojeno se jménem jednoty Sokola Luzern.

Georg Jordan, starosta sokolské župy Švýcarské

Přehled sokolského tisku

Sokol, č. 4, duben 2007

- V druhé polovině března t.r. zveřejnila Mladá fronta Dnes na titulní straně článek „Muž několika tváří - sokol, spisovatel, defraudant“. V článku se uvádí, že zaměstnanec radnice Praha 1 a člen Sokola Strašnice, David Borkovec, se dopustil řady zpronevěr. Vedení ČOS hned ve stejný den uveřejnilo prohlášení, ve kterém se praví, že Sokol Strašnice není členem ČOS. Podle českého právního řádu totiž není název „Sokol“ chráněn, takže toto označení může používat kterýkoliv jiný subjekt, což se také stává a řada z nich je sdružena v ČSTV či ČASPV, nebo působí zcela samostatně.

- V článku „TV Sokol München na sletu“ se znova diskutuje otázka dvou mnichovských jednot. Konstatuje se v něm, že SKV Sokol München není členem ZOS, že ale ani český, ani německý právní řád označení „Sokol“ nechrání (viz shora). Celý případ byl znovu rozvířen tím, že v Památníku XIV. sletu byla uvedena i tříčlenná skupina SKV Sokola München, která se zúčastnila sletového průvodu.

Sokol, č. 5, květen 2007

- Pětičlennou skupinu představitelů ČOS přijal 16. dubna na Pražském hradě prezident ČR Václav Klaus. Pan prezident dekoroval při této příležitosti repliku praporu, věnovaného ČOS prezidentem Masarykem, pamětní stuhou.

- Bratr M. Ryba nás seznamuje se zajímavostí, o které jsme asi neměli ani tušení. Pan Julius Benta de Oliviera založil totiž v listopadu 1932 na Kapverdských ostrovech sokolskou jednotu, Sokol Kapverdský. Inspiroval ho podíl Sokola na získání svobody a vzniku Československa a jeho cílem bylo vybojovat svému ostrovnímu národu nezávislost na Portugalsku. Bohužel již 1939 byla tato organizace rozpuštěna, protože její členové odmítli vstoupit do portugalské fašistické organizace.

Sokol, č. 6/7, červen-červenec 2007

-V rámci blížícího se 8. sjezdu ČOS byli odpovídajícími sbory zvoleni pro nové funkční období tyto bratři a sestry: jako předseda odboru sportu ČOS br. Jan Ulrych, jako vzdělavatel ČOS br. Jiří Sobota, jako náčelník ČOS br. Miroslav Vrána a jako náčelnice ČOS ses. Lenka Kocmichová. Zároveň byli zvoleni odpovídající místopředsedové, náměstkové, místonáčelníci a místonáčelnice.

- Ve své pravidelné příloze „Náčelníci a cvičitelkám“ se se svými sestrami loučí dlouholetá popřevratová náčelnice ČOS sestra Jarina Žitná. Vzpomíná na svou práci pro Sokol a přeje nové náčelnici, sestře Kocmichové, mnoho úspěchů v její náročné práci.

- Velmi hezký článek o letošním setkání v Oetzu napsal člen mnichovské jednoty, br. Ivan Steiger. Kromě jiného se dozvídáme, že američtí Sokolové se již před první světovou válkou složili na bustu zakladatele Sokola, br. M. Tyrše a tuto sice poslali do Oetzu, kde však nebyla převzata, takže nakonec prý skončila v Praze v Tyršově domě. Při pravidelné schůzi ZOS bylo rozhodnuto, že na příští dva roky převezme vedení této organizace mnichovská jednota.

Sokol, č. 8/9, srpen-září 2007

- Ke zmínce o 8. sjezdu ČOS v minulém čísle (konal se 23. a 24. června) třeba doplnit: zvoleni byli dále starosta J. Bernard, místostarostové O. Lomecký, J. Juřena a J. Krátký a jednatel J. Mandát. Jsou připojeny fotografie všech zvolených. Sjezd rozhodl o konání XV. všesokolského sletu v roce 2012. Zápis uložil PV ČOS kromě jiného „vyvolat všesokolskou diskuzi o současných Stanovách a Organizačním řádu ČOS“.

- Od poloviny letošního srpna byly spuštěny webové stránky ČOS v nové podobě. K nalezení jsou na webové adrese www.sokol.eu a mají být přehlednější.

- Br. Z. Janda píše pochvalně o mezinárodním dětském táboru v Bürserbergu, který pořádala již tradičně župa Švýcarská. Tábora se zúčastnila za odměnu i vítězná čtyřčlenná smíšená družstva mladšího žactva ve všestrannosti z České republiky.

Sokolský vzdělavatel, č. 1, 2007

- Ve svém článku z roku 1995 se zabývá ses. Machová rozdílem mezi nacionalismem a vlastenectvím. Dedukuje, že historicky je pojem vlastenectví spojen se snahou, aby se český národ všeobecným povznesením ostatním národům nejprve vyrovnal a pak je i předčil silou ducha. Naproti tomu nacionalismus vyvyšuje vlastní národ nebo rasu nad všechny jiné tím, že je považuje za méněcenné.

- Br. A. Soppe se zabývá otázkou, jak získat pro vzdělavatelskou činnost více členů Sokola. Jako řešení vidí bohužel „určitou změnu v přístupu k financování činností v Sokole ve prospěch vzdělavatelské oblasti“.

Kanadský Sokol, duben 2007

- Dubnové číslo Věstníku je dominováno výbušným příspěvkem br. Kupky, emeritního místostarosty Sokolské župy Jana Máchala v Brně, k výzvě k diskuzi o poslání Sokola (viz minulá čísla Kanadského Sokola). Ve svém článku se zabývá hlavně spory okolo vrácení sokolského majetku (sokolovny, hřiště, horské chaty a pod.) z rukou ČSTV do rukou Sokola. Vyjadřuje domněnku, že ve vrcholných orgánech ČOS se objevili lidé, kteří se vědomě snažili tomuto zpětnému odevzdání zabránit a jmenuje např. dr. Petříčka, ing. Opršala (místostarosta ČOS) a hlavně dr. Janoše (starosta ČOS, do funkce starosty navržený br. Opršalem a podezřelý z dlouholeté spolupráce s StB). Všichni tito vydávali pokyny, aby k navrácení sokolského majetku docházelo nikoliv podle zákona, ale pouze smluvně, což by ale dávalo ČSTV možnost toto předání napadnout soudně, s velkou nadějí na úspěch.

Kanadský Sokol, červen 2007

- V tomto čísle br. Kupka svůj článek dokončuje. Obrací se proti tvrzení, že vedení sporů o vrácení sokolského majetku je příliš nákladné (bři. Krátký a Mandát, oba místostarostové ČOS, prohlásili již v roce 2004: "Soudní spory nás stály 10 mil. Kč, končí čas dlouho trvajících sporů o majetek") a argumentuje tím, že jen event. pronájem tohoto majetku jiným organizacím by přinesl hodnoty mnohanásobně větší.

- Diskuze o budoucnosti Sokola (viz Věstník, únor 2007) se utěšeně rozvíjí.

- Br. (?) J. Vrána se domnívá, že celá diskuze nemá smysl, protože „Sokol už dnes žije jen na okraji zájmu společnosti“, že „původní sokolská myšlenka dnes už nemá žádné opodstatnění“, že „za porevoluční slety vděčí spartakiádám a těm, kteří je organizovali“, a že „Sokol patří minulosti jako rakouská monarchie“.

- Ses. Pleskačová, Sokol Děčín, se domnívá, že za současný neutěšený stav sokolské organizace jsou zodpovědní bývalí členové a agenti StB z řad Sokolů, kteří jsou dnes vedoucími pracovníky Sokola a požaduje na starostovi a vzdělavateli ČOS protipatření.

- Br. (?) Junek, čtenář Věstníku, nejdříve lituje, že Sokolové z ČR mohou vyjádřit své mínění teprve v zeměpisně tak vzdáleném periodiku. I on se domnívá, že majetkovým sporům je věnována ze strany ČOS jen malá pozornost. On sám odeslal svého času právnímu odboru ČOS v této věci 80tistránkový elaborát, odpovědi nebo reakce se ale nedočkal. I on uvádí, že „hlavním reprezentantem naší jednoty v župě i ČOS byl br. Tábořský, též uvedený v seznamu agentů StB...“).

Kanadský Sokol, srpen 2007

- Diskuze o Sokole pokračuje i v tomto čísle článku br. B. Petráka, bývalého starosty ČOS, „Sokolská otázka, její dobová krize“ (článek ne zrovna srozumitelně formulován, alespoň pro mne - ZB), příspěvkem br. R. Maštalyře z jednoty (?) Hope v Kanadě „Heslo „Ve zdravém těle zdravý duch“ na smetiště?“ jako odpověď p. Vránovi na jeho článek v minulém čísle Kanadského Sokola (viz shora) a „Malým polodementi“ br. J. Junka ze Vsetínské jednoty.

- V krátkém článku „Osmý sjezd ČOS“ se dozvídáme další jména těch, kteří povedou ČOS v dalším volebním období. Jsou to, vedle činovníků, zvolených již odpovídajícími sbory (viz Sokol, č. 6/7) starosta br. J. Bernard, 1. místostarosta br. O. Lomecký a další místostarostové bři. J. Juřena a J. Krátký.

Americký Sokol, březen 2007

- Sokol Tabor oslavil 11. listopadu 2006 140. výročí svého založení.

- Každou první neděli pořádá Sokol Los Angeles českou školu. **Zajímavé pro nás je to, že tuto školu také sponzoruje, a že všichni její frekventanti jsou členy Sokola.**

Americký Sokol, duben-květen 2007

- Toto číslo obsahuje přehled všech jednot všech 6 žup AOS a jejich nejdůležitějších činovníků. Zajímavé je, že mezi jednotlivými jednotami nacházíme také jenom mužské nebo jenom ženské jednoty (např. Sokol Tabor - Men a Sokolice Tabor - Women's. Jestli jsem dobře počítal, má AOS 35 jednot, jedna z nich je programově česko-slovenská (Czech & Slovak Sokol Minnesota).

Zpravodaj Sokola Paříž, č. 50, červen 2007-07

- Bohatý program pařížských Sokolů lze dokumentovat těmito podniky: 22. dubna tradiční oběd seniorů, otevření sokolské louky v Gournay 13. května, účast na vzpomínce na padlé bratry v obou světových válkách na vojenském hřbitově La Targette u Arrasu 19. května, poslední setkání na Sokolské louce před letními prázdninami 17. června a mezi těmito daty samozřejmě účast na svatodušním setkání v Oetzu, během kterého předal br. Bernard, starosta ČOS, br. Bystrickému plaketu za jeho dlouholetou spolupráci s ČOS.

Z. Bidlo

Milé sestry, milí bratři

V posledním čísle Župních zpráv z roku 2005 jsem Vás žádal, abyste mně sdělili svoji volí nebo nevolí ohledně mých pravidelných „Novinek ze sokolského světa“. Kromě pochvalné reakce redaktorky se neozval nikdo. Musel jsem sice už tehdy nabýt dojmu, že většině čtenářů je to v podstatě fuk, ale z jakéhosi nejasného pocitu povinnosti jsem pokračoval. Jenže v poslední době se mi nahrnulo tolik pro mne důležitějších věcí, že jsem se rozhodl zbytečnosti eliminovat. Čtete (ovšem pokud je čtete) tyto novinky tedy v Župních zprávách naposledy. Pokud by se přesto našel někdo, kdo by toho lítoval, necht' si objedná Kanadský Sokol - tam je ten přehled také a br. Waldauf bude mít radost z nového abonenta.

Takže, jak se praví v té známé trampské písničce: "Loučím se s vámi, moji milí kamarádi..."

Váš trochu unavený Zdeněk Bidlo

Milý bratře Zdeňku

*Dobře vím, že přemlouváním nic nezmůžu, proto mi zbývá jenom jediné: **Dík**. Děkuji mockrát za svou osobu i jménem těch, kteří Tvé výňatky se zájmem četli, věřím, že jich bylo mnoho. Je mi to líto, myslím, že Tvé poznámky a poznatky byly obohacením našich ŽZ. Mám obavu, že za Tebe nenajdu hned tak náhradu. Já sice dostávám skoro všechny sokolské časopisy a taky mám možnost je číst na internetu, ale nevím, zda budu mít ten Tvůj cit pro důležitost zpráv.*

Eva Svobodová

Zajímavost na konec

Před nedávnem jsme se v jednotě dohadovali o rozdílu vlajka a prapor. Jak jsem se dočetla v „Sokole“, (v časopise ČOS) vlajka má předepsané rozměry a je pomocí lanka vytahována na pevný stožár. Prapor je připevněn k žerdi a jejím prostřednictvím je přenášen.

ES

Uzávěrka příštího čísla Župních zpráv je 31. ledna 2008

Redakce:

Eva Svoboda, Eichenweg 1, CH-4528 - Zuchwil

Tel. +Fax. +41-32-685 57 84, e-mail: jiri.svoboda@dplanet.ch